

Ser dona i professional alhora no ha estat mai gens senzill, i això ho sap molt bé la Montserrat Pinyol Pina, de Barcelona, que amb 25 anys d'exercici com a advocada ens pot parlar dels canvis que ha sofert la societat respecte a aquest tema i dels que cal esperar que vindran. l'any en què es va col·legiar es van donar d'alta al Col·legi de Barcelona 26 dones i 201 homes. Aquesta proporció ha anat disminuint des d'aleshores, fins arribar el 1995 en què es van col·legiar 581 dones i 544 homes, i aquesta superioritat del número de dones s'ha confirmat cada any des de llavors. A més, amb el transcurs del temps la diferència a favor de les dones és superior.

Per aquest motiu, més de la meitat de les 5300 col·legiades ho han fet en els darrers cinc anys, tot i que encara hi ha el triple de col·legiats que de col·legiades. Totes aquestes dades estan obtingudes de la publicació del Col·legi d'Advocats *Món jurídic* corresponent a l'octubre del 1999. **"Aquesta és una qüestió que sempre m'ha interessat molt i m'ha preocupat. Quan em vaig col·legiar vaig entrar a formar part de la Comissió de Dones, i, més tard, de l'Associació Catalana de Dones de Carreres Jurídiques, no perquè cregués que hi havia diferències entre ser advocada o advocat, sinó perquè considerava que ens trobàvem en situacions discriminatòries en l'exercici de la professió, i el que s'havia d'aconseguir era ser professional sense que la societat ens mirés de manera diferent per ser home o dona. Malgrat això, com a minoria que érem en aquell moment, tenia la sensació que havíem de treballar més dur per ser considerades. Sempre dic que la meua experiència m'ha ensenyat que quan un home arriba a un càrrec es presuposa que val, i en canvi una dona ho ha de demostrar constantment."**

En acabar la carrera, la nostra lletrada va començar a treballar en un despatx de Barcelona, on hi havia més de trenta advocats. Aleshores, fa 25 anys, era un dels més grans de Barcelona. Al cap d'uns mesos el propi despatx li va demanar que assumís provisionalment l'assessoria jurídica d'un col·legi professional relacionat amb la construcció, i li va agradar tant el repte que va treballar molt dur per guanyar-se la confiança del col·legi i va acabar sent-ne la cap d'assessoria: **"Vaig estar molts anys compaginant aquest càrrec amb un despatx professional, on exercia d'especialista en dret civil, en la vessant del dret immobiliari i la responsabilitat civil professional, fins que vaig deixar l'assessoria i l'antic despatx per la meua total dedicació a un nou projecte professional. Actualment participo en un bufet estructurat en dues grans àrees d'especialització, la del dret immobiliari i la del dret públic o administratiu. En la primera, l'assessorament inclou tot el procés constructiu, comptant la responsabilitat civil de l'edificació. En la segona, els àmbits de l'urbanisme, el medi ambient, les infraestructures i els equipaments. És un projecte amb altres professionals, com arquitectes, enginyers industrials i enginyers de camins, canals i ports. La nostra filosofia és la dels bufets especialitzats de països com Bèlgica, Holanda o Alemanya. Creiem que hem de créixer, però no de qualsevol manera. Per davant de tot posem la qualitat del servei i la relació treball-preu."**

La Montserrat no limita la seva activitat al seu bufet: **"Des que em vaig col·legiar he compaginat la meua feina professional amb la meua dedicació institucional. He participat sempre en les activitats del món col·legial. Ara faig classes a l'escola de pràctica jurídica del Col·legi**

d'Advocats de Barcelona, i m'agrada molt perquè és una manera d'estar en contacte amb la gent jove."

Presidenta de la Mútua dels Advocats de Catalunya des de fa dotze anys, assegura que ha aconseguit el que s'havia proposat i que ja no es presentarà a la reelecció: **"Em vaig marcar unes fites que considero que ja he assolit amb l'ajut de la Junta i que eren tres: primer, que fos realment la Mútua dels Advocats de Catalunya, perquè fins aleshores només ho era de Barcelona, i vàrem aconseguir que s'incorporessin tots els catorze col·legis d'advocats de Catalunya; la segona era tenir una seu pròpia, perquè quan vaig accedir a la Presidència estàvem precàriament en una dependència del Col·legi d'Advocats de Barcelona i ara tenim un local de quasi 1000 metres quadrats, realitzat per l'arquitecte Carles Ferrater, que aquest any ha quedat finalista del premi FAD, i la tercera fita era que fóssim alternatius al règim d'autònoms de la Seguretat Social."** Aconseguir els propòsits sempre enorgulleix, tot i que la feina hagi estat dura: **"Estic molt contenta de com han anat les coses, malgrat que hi ha hagut moments molt difícils. Hi he dedicat moltes hores i molt d'esforç."** Aquesta dedicació a les institucions forma part de la filosofia de treball d'aquesta barcelonina.

La Montserrat també s'enorgulleix d'haver estat la primera presidenta de la Mútua dels Advocats en els més de 160 anys d'existència d'aquesta entitat: **"Vaig ser la primera dona a la Junta de la Mutualidad General de la Abogacía. Aquest any ja no em vaig presentar a la reelecció després de nou anys, perquè considero important que els càrrecs es renovin. Ara m'acaben d'elegir presidenta de la Federació de Mutualitats de Catalunya, que és la màxima institució del mutualisme català, responsabilitat a la qual també, per primera vegada, ha arribat una dona, i passaré a ser vicepresidenta primera de la Confederación Española de Mutualidades de Previsión Social."**

Pel que fa al seu tarannà professional, és conscient que assolir un acord pot estalviar molts maldecaps als clients: **"Sóc de mena pactista, sempre intento pactar abans d'interposar un plet, però he de reconèixer que també m'agraden els judicis i defensar els interessos d'un client davant d'un tribunal."**

Besneta d'un notari de Madrid que, incomprendiblement per a la gent d'allí va demanar el trasllat al seu poble d'origen, Móra d'Ebre (Ribera d'Ebre), i després de dues generacions d'empresaris, la Montserrat va recuperar la vocació pel dret i ja de ben petita tenia clar què era el que li agradava. A la Universitat va tenir bons professors que la van acabar de convèncer que no havia errat l'elecció i ens n'anomena alguns: Manuel Serra Domínguez, catedràtic de dret processal, que li va posar dues matrícules d'honor en els dos drets processals de la carrera i **"que va fer que m'entusiasmés el dret processal. Durant tots aquests anys hem conservat l'amistat. També vaig gaudir molt de les classes de Fernández de Villavicencio i Pérez Vitoria, dos catedràtics excepcionals."**

La família és un puntal bàsic per a aquesta professional. Afirmar que sempre ha lluitat per mantenir un equilibri entre la seva vida professional i personal, i això per a una dona sovint és molt complicat. Casada amb un advocat, el seu fill Pol encara és petit per decidir si vol seguir els passos dels seus pares.

“Des que em vaig col·legiar he compaginat la meva feina professional amb la dedicació institucional: sempre he participat en les activitats del món col·legial”

Montserrat Pinyol - Barcelona (Barcelonès)